

Pravé a falešné evangelium - Zac Poonen

Křesťané se často dělí na dvě části, a to většinou na:

- (1) „Římskokatolíky“ a „Protestanty“- podle narození;
- (2) „Episkopály“ (konformní) a „Svobodné církve“ (nekonformní) - podle formy;
- (3) „Znovuzrozené křesťany“ a „Nominální křesťany“ - podle zkušenosti;
- (4) „Evangelikály“ a „Liberály“- podle učení;
- (5) „Charismatiky“ nebo „Necharismatiky“ - podle „mluvení v jazycích“;
- (6) „Křesťanské pracovníky na plný úvazek“ nebo „Lidi se světským povoláním“ - podle profese.

Mohou existovat i jiné způsoby dělení. Žádné z nich ale nemá nic společného s tím, proč Pán Ježíš přišel.

Mnozí vědí, že „Kristus zemřel za naše hříchy“ ([1K 15,3](#)). Mnoho z nich ale neví, že Bible také říká, že Kristus zemřel, „abychom už nežili sami sobě, nýbrž jemu“ ([2K 5,15](#)).

Písmu by tedy mohlo lépe odpovídat dělení křesťanů na:

- (1) „Ty, kdo žijí pro sebe“ a „Ty, kdo žijí pro Krista“;
- (2) „Ty, kdo hledají svých věcí“ a „Ty, kdo hledají věci Ježíše Krista“;
- (3) „Ty, kdo na prvním místě hledají pozemské věci“ a „Ty, kdo na prvním místě hledají Boží království“;
- (4) „Ty, kdo milují peníze“ a „Ty, kdo milují Boha“, (neboť Ježíš řekl, že nelze milovat Boha i peníze – [Lk 16,13](#)).

Nikdy jsem neslyšel, že by se tento způsob dělení někde používal. Takové dělení má co do činění s vnitřním životem křesťana a jeho osobním vztahem k Bohu, zatímco to, které jsme zmínili ze začátku se zaměřuje na vnější detaily křesťanova života. V nebesích křesťany rozdělují tím druhým způsobem. A když na to přijde, bude to ten jediný, který rozhodne. Tímto klíčem nás druzí třídit nemohou. To musíme udělat každý za sebe – neboť nikdo jiný nemůže znát naše vnitřní pohnutky a touhy. Možná ani naše manželky nevědí, pro co žijeme. Ježíš nepřišel primárně kvůli tomu, aby nám předal nějaké učení, formu shromáždění, schopnost mluvit v jazycích nebo si zakládat na určité zkušenosti! Přišel, aby nás „zachránil od hříchu“. Přišel, aby přiložil sekeru ke kořeni. Ke kořeni hříchu. Tím je soběstřednost, hledání svých věcí a konání vlastní vůle. Pokud bychom Pánu nedovolili vykořenit ten „kořen“ hříchu z našeho života, byli bychom křesťané jen naoko. Satan nás může oklamávat, abychom měli za to, že jsme jakási vyšší třída křesťanů a druhé převyšujeme díky učení, zkušenosti nebo formě shromáždění!

Satan je v klidu, ačkoli máme správné učení, zkušenost nebo nějakou formu, dokud „žijeme pro sebe“ (mimoходом, to je jen jinak řečeno že „žijeme v hříchu“!!). To, co se dnes obecně považuje za křesťanské, je představováno křesťany, kteří hledají svých věcí, žijí pro sebe a jsou přesvědčeni, že Bůh je vidí jako lepší než ostatní křesťany. A to čistě

jen na základě toho, že ti druzí mají odlišné učení, formu shromáždění či zkušenost. To jen ukazuje, jak úžasné dílo se Satanu podařilo v křesťanství prosadit.

V [Janovi 6,38](#) Pán Ježíš řekl, že přišel z nebe na zem:

(1) Ne aby konal vůli svou (kterou dostal, když se stal člověkem),

(2) ale aby -jako člověk- konal vůli svého Otce. Proto je nám příkladem.

Za svého pozemského života (během *celých* 33 let!) zapíral svou vůli a konal vůli svého Otce. Svým učedníkům řekl jasně, že kdo chce být jeho učedníkem, musí ho následovat stejnou cestou. Přišel udeřit sekerou na kořen hříchu v našem životě – „konání vlastní vůle“ – a osvobodit nás od něho.

Dříve panovala po tisíce let mylná představa, že země je středem vesmíru. Lidskému zraku se zdá, že slunce, měsíc i hvězdy obíhají kolem země. Koperník odvážně zpochybnil tuto všeobecně přijímanou představu před asi 500 lety a dokázal, že jde o klam. Země není středem sluneční soustavy, o vesmíru ani nemluvě. Ukázal, že země byla stvořena, aby obíhala kolem slunce. Dokud se za střed považoval nesprávný objekt, byly i všechny vědecké kalkulace a dedukce nesprávné – stačilo mít pouze mylný předpoklad. Jakmile ale člověk objevil ten pravý střed, začalo vše vycházet správně.

S námi je to stejné. Zůstáváme-li středem svého života, místo abychom středem učinili Boha, naše porozumění Bibli a Boží dokonalé vůli (naše úvahy a závěry) budou mylné. Tak jako byli lidé po tisíce let přesvědčeni, že mají pravdu (ohledně středu vesmíru), i my se můžeme domnívat, že máme pravdu a ve skutečnosti se naprosto mýlit.

Přesně to můžeme také dnes vidět u mnoha „dobrých křesťanů“. Existuje tolik odlišných výkladů téže Bible – a přesto, každý je přesvědčen, že jedině jeho výklad je ten správný a ty ostatní jsou falešné. O druhých říkají, že se „mýlí“. Cím to je? Mají falešný střed.

Člověk byl stvořen, aby středem jeho života byl Bůh, ne on sám. Pokud mají křesťané falešný střed, i jejich „evangelium“ je falešné. Dnes se v podstatě káže jen dvě evangelia – jedno „člověkostředné“, druhé „Bohostředné“.

To člověkostředné evangelium zaslibuje člověku, že Bůh mu dá všechno, co potřebuje, aby mohl žít pohodlně a na konci života mu dá přebývat v nebesích. Lidem se říká, že Ježíš jim odpustí všechny hříchy, uzdraví je ze všech nemocí, požehná jim materiální prosperitou, vyřeší jim všechny problémy atd., atd.

Člověk tak zůstává dál středem svého života, Bůh je vytěsněn, aby obíhal okolo – jako sluha – a vyslychal jeho modlitby a poskytoval mu vždycky všechno, co si přeje!! Stačí jen „věřit“ a „v Ježíšově jménu si nárokovat jakékoli materiální požehnání“!!

To je falešné evangelium, protože nehlásá „pokání“. Pokání bylo tou první věcí, kterou kázal Jan Křtitel, Ježíš, Pavel, Petr a všichni apoštolové. A pokání, což je smutné, se dnes nekáže ani v té poslední řadě!!

Evangelium se středem v Bohu naopak vyzývá lidi k pokání a vysvětluje, co „pokání“ obnáší:

Odvrátit se od sebe, jako středu svého života, od konání vlastní vůle, od chození po svých cestách, od milování peněz, od milování světa a toho, co je ve světě (žádost těla, žádost očí a pýcha života) atd., atd. a

Obrátit se k Bohu, milovat ho celým srdcem, jeho učinit středem svého života a začít konat jeho vůli.

Hříchy mohou být skrze víru v Kristovu smrt na kříži člověku odpuštěny, pouze když činí a setrvává v pokání. Jedině tehdy může přijmout moc Ducha svatého, aby měl zmocnění denně zapírat sebe a svým životem prokazovat, že středem jeho života je Bůh. Takové evangelium kázal Ježíš i apoštolové.

Falešné evangelium hlásá prostornou bránu a širokou cestu. Tak se dá jít pohodlněji, protože člověk nemusí zapírat sebe, nemusí přestat žít pro sebe a své zájmy ani přestat hledat svůj vlastní prospěch. Takové evangelium je slyšet na mnoha shromážděních a naslouchají mu milióny. Je mnoho těch, kteří vcházejí touto branou a jdou po této cestě, protože jsou přesvědčeni, že vede k životu. Ta ale ve skutečnosti vede do záhuby. Hlasatelé tohoto evangelia se ale samolibě radují, když vydávají zprávy o velkém množství lidí, kteří na jejich shromážděních „zvedli ruku a učinili rozhodnutí pro Krista“!! To vše je ale klam. Ačkoli na takových setkáních někteří prožijí díky své upřímnosti skutečně obrácení, z mnoho takových „obrácených“ se stanou „dvakrát horší synové pekla“ ([Mt 23,15](#)) – díky falešné představě o svém skutečném stavu.

Pravé evangelium vyzývá vejít těsnou branou a jít úzkou cestou – ani těsnější, ani užší, než jak je uložil Ježíš, což dělají někteří „super-duchovní“ sektáři, ale zachovává rozměry, jak je definoval sám Ježíš. Málo je těch, kdo cestu k životu nalézají. Hlasatelé tohoto evangelia nemají úspěchy, o kterých by se dalo informovat a statistikami dojem neučiní. Toto evangelium ale vede lidi k Ježíši a do nebe.

„Dávejte pozor, jak nasloucháte. Kdo činí, co slyší, tomu bude dáno více světla i porozumění. Kdo nejedná podle slova, jež slyší, tomu i to světlo a porozumění, které si myslí, že má, bude odňato“. ([parafráze Lukáše 8,18](#)).

Kdo má uši, které slyší, ať naslouchá.